Sheboygan Nieuwsbode.

J. QUINTUS, Uitgever & Redacteur.

ABONNEMENTS-PRIJS.

Voor 1½ jaar	$ 2,00.
Voor een jaar	$ 1,50.
Voor zes maanden	$ 1,00.
Voor drie maanden	$ 0,50.

Alles volstrekt in vooruitbetaling.

Verschijnt eenmaal per week.

PRIJS DER ADVERTENTIEN.

Voor een jaar, niet boven de 5 regels	$ 5,00.
Boven 8 tot 16 regels, voor de eerste plaatsing	$ 1,00.
Voor 8 regels of minder, dito	$ 0,50.
Voor elke volgende plaatsing	$ 0,25.

Brieven en ingezonden stukken franco.

EENDRAGT MAAKT MAGT

2de JAARG. NO. 6. VRIJDAG 3 JANUARIJ 1851. NO. 58.

Eenig orgaan der Nederlanders in Noord Amerika, aan het nieuws, den toestand en de belangen van het Oude en Nieuwe Vaderland gewijd.

THE SHEBOYGAN NIEUWSBODE,

The only Dutch (or Holland) paper in the United States IS PUBLISHED EVERY FRIDAY, at the rate of $1,50 per annum or $1,00 for six months,

☞ Payable in advance. ☜

Office: near the Sheboygan Foundry.

TERMS OF ADVERTISING:

(*Sixteen lines or less make a square.*)

Square, for 1 week	$1,00	Square, 6 months	$5,00
„ „ 2 weeks	1,25	„ one year	8,00
Business Cards, of 5 lines or less, per an.	5,00	Every subsequent sq.	4,00
Square, 3 months	3,00	One column, 6 mo'ths	20,00
		„ „ 1 year	30,00

All casual advertisements must be paid for in advance.

☞ Postmasters throughout the Union are politely requested to act as agents for this paper.

—Letters and Communications to be prepaid.

J. QUINTUS.

Sheboygan, Wisconsin. Publisher & Editor.

Berigten van Europa.

NEDERLAND.

AMSTERDAM, 15 Nov. De leden van het voormalige gouvernement van Luxemburg, welke ter zake van hun aandeel in de verwijdering van mgr. *Laurent* onlangs in het mandement van den provicaris *Adams* aan hevige beschuldigingen ten doel gestaan hebben, hebben Prins *Hendrik*, stedehouder van den Groothertog, in een brief verzocht al de stukken betreffende deze zaak te mogen openbaar maken, opdat het mogt blijken, zoo als de onderteekenaars zeggen, of zij vroeger van het in hen gestelde vertrouwen hebben misbruik gemaakt en of de Paus in 1848 door hen misleid is, dan wel of *thans* de Paus ten opzigte van deze zaak misleid wordt.

AMSTERDAM, 19 Nov. Gisteren avond had in de Luthersche Oude kerk het jaarlijksch verslag van het Bijbelgenootschap in het algemeen, en de Amsterdamsche afdeeling in het bijzonder plaats.

Uit het verslag bleek o. a., dat in het afgeloopen genootschappelijk jaar 25,092 Bijbels en N. T. werden verkocht of afgegeven, een cijfer, hetwelk 't grootste is sedert de oprigting van het Genootschap. De staat van al de afdeelingen, op enkele uitzonderingen na, was gunstig; haar getal was met twee vermeerderd, te Delfshaven en te Leens (Groningen). De gezamenlijke uitgaven waren tot bijna 1½ ton gouds geklommen, waarvan een belangrijk deel aan de zendelingen in O. I. werd ten koste gelegd. De vertaling van het Oude Testament in het Javaansch spoedde ten einde; de verspreiding van het Nieuwe Testament in die taal geschiedde met vrucht. De afgevaardigde *B. F. Matthes* hield zich op Macassar bezig. Een ander afgevaardigde de heer *Neubronner van der Tuuk*, was in O. I. gereed, ten dienste der Bijbelvertaling naar de Battalanden te vertrekken, doch werd door ziekte teruggehouden. De vertaling van het Oude Testament in de Dajaksche taal werd door den zendeling *Hardeland* ondernomen. Ook de pogingen van den beroemden zendeling *Gutzlaff* hadden bij het Bijbelgenootschap ondersteuning gevonden.— Dit geheele verslag strekt op nieuw ten bewijze van den uitgebreiden werkkring van het Ned. Bijbelgenootschap, dat met niet minder ijver, dan het *Britsch en Buitenlandsch Bijbelgenootschap*, te Londen gevestigd, waar het vermag, de verspreiding en vertaling des Bijbels tracht te bevorderen.

— Zaturdag j. l. is alhier in het wapen van Amsterdam eene vergadering gehouden, waarbij de meeste zeepzieders uit ons Vaderland vertegenwoordigd waren, ten einde in gemeenschappelijk overleg, de middelen te beramen ter opbeuring hunner industrie, die door de bestaande accijnswet zoo zeer gedrukt wordt. Er is in die vergadering eene commissie benoemd, belast mehet opmaken van een rekwest, waarvan de hoofdt punten door de vergadering zijn vastgesteld, strekkende om de algeheele afschaffing der accijns op de zeep te verzoeken. Dit rekwest zal door de gezamenlijke zeepzieders in ons land geteekend, en daarna door de commissie aan den minister van financien aangeboden worden.

AMSTERDAM, 21 Nov. Van eene geloofwaardige zijde wordt uit Hamburg een berigt gemeld, dat echter allezins bevestiging vereischt. Het stedehouderschap van Sleeswijk-Holstein zoude zich namelijk tot de Engelsche regering gewend hebben met het voorstel, om Holstein uit het Duitsche verbond te doen en onder bescherming van Engeland te stellen. Het land zoude dan den tweeden zoon van Koningin *Victoria* als hertog erkennen, die gedurende zijne onmondigheid onder inlandsche voogden zoude staan.

'S GRAVENHAGE, 18 Nov. In de zitting van den 12 Nov. ll., is o. a. verslag uitgebragt omtrent een verzoekschrift namens de hoofdvereeniging van het Nederlandsche onderwijzers genootschap, geteekend door deszelfs president, *P. Hofstede de Groot* en secretaris, *Th. van Swinderen*, strekkende daartoe, om in de voorgedragen wet op de burgerlijke pensioenen ook op te nemen de onderwijzers der openbare lagere scholen, in zooverre zij uit 's Lands kas tractement ontvangen.

— Naar men verneemt, houdt de te 's Hage zich gevormd hebbende commissie tot het oprigten van een standbeeld ter eere van wijlen Koning *Willem II*, zich reeds bezig met het vervaardigen van het bedoelde standbeeld.

'S GRAVENHAGE, 19 Nov. Z. M. de Koning heeft tot raadsheer in den Hoogen Raad benoemd den heer mr. *J. A. Mutsaers*, lid van de Tweede Kamer der Staten Generaal.

— Het wets-ontwerp betrekkelijk de heffing der grondbelasting in Limburg is met algemeene stemmen aangenomen.

— Men verneemt met leedwezen, dat den 17 October, te Reval, in Rusland, in 79jarigen ouderdom is overleden de militaire gouverneur en opperbevelhebber der vesting, de admiraal graaf *L. P. van Heiden*, de oudste admiraal der Russische vloot, en die bij den zeeslag van Navarino het bevel voerde over het Russische eskader. Men weet, dat deze vlootvoogd tot eene Nederlandsche familie behoorde, en wel tot de familie van dien naam te Zuidlaren.

MEPPEL, 14 Nov. Ons diaconie-bestuur heeft een middel ingevoerd, waardoor het altijd kan weten, of de bedeelden gebruik hebben gemaakt van de zondag avond godsdienstoefeningen, welke alleen en bepaald voor de armen zijn ingesteld; dit middel verdient navolging—Iedere bedeelde ontvangt aan den ingang van het gebouw, waarin gezegde oefening plaats heeft, een gedrukt kaartje, hetwelk zij bij de wekelijksche vaste bedeeling moeten toonen en teruggeven; bij gebreke hiervan wordt hun een gedeelte der hun anders gegevene gelden ingehouden; bij het tweede verzuim het dubbele van het eerste, enz. Het spreekt van zelf, dat ziekte, oppassen van zieken, enz. verschooning geeft. (*Dr. Ct.*)

GRONINGEN, 18 Nov. Op den 12den November 1850 overleed te Groningen een der achtingswaardigste en meestgeëerde burgers: Jonkheer mr. ONCKO VAN SWINDEREN VAN RENSUMA. Hij was te Groningen op den 23sten Julij 1775 geboren. Nadat hij in 1795, na het in het openbaar verdedigen van twee dissertatien, tot doctor in de faculteiten der regtsgeleerdheid en wijsbegeerte bevorderd was, bekleedde hij onderscheidene kerkelijke en burgerlijke betrekkingen, laatstelijk, tot in 1846, die van directeur der belastingen in de provincien Groningen en Drenthe. In het jaar 1817 werd hij in den adelstand verheven en in het volgend jaar tot lid der Provinciale Staten van Groningen wegens den ridderstand benoemd. Van 1831 tot 1840 was hij lid van de Tweede Kamer der Staten Generaal en bekleedde daarvan in 1839, gelijk in 1840, van de dubbele Kamer, het Voorzitterschap. Kort daarna werd hij benoemd tot Staatsraad in buitengewone dienst en tot lid van de Eerste Kamer der Staten Generaal, en was in 1831 benoemd tot ridder van de orde van den Nederlandschen Leeuw en tot curator der Groningsche hoogeschool, welke laatste betrekking hij tot het einde van zijn leven, zelfs toen zijne verzwakte ligchaamskrachten hem beletteden om zijne woning te verlaten, nog met ijver en belangstelling waarnam. Hij paarde aan grondige kennis eene noeste vlijt, — en betoonde zich daardoor een kundig en ijverig ambtenaar, een onafhankelijk volksvertegenwoordiger, een warm voorstander der wetenschappen. Gehecht en vasthoudende aan hetgeen hij na grondig onderzoek en uit volle overtuiging voor waar en goed hield, eerbiedigde hij ook die gevoelens van anderen, en was alzoo een geloovig en getrouw, maar ook een verdraagzaam Christen. In voorspoed en vreugde dankbaar, was hij in droefheid en leed onderworpen. Hij was een trouw echtgenoot, een liefderijk vader, een raadgever, wiens raad zelden faalde, en in den nood een helper, die van zijne bezittingen niet gaf om te schitteren, maar om te helpen, en daarom meer gaf, dan aan anderen bekend werd.

De nagedachtenis van zulk een man zal bij velen lang in gezegend aandenken blijven. (*Gr. Ct.*)

TILBURG, 20 Nov. Indien men geloof mag hechten aan de loopende geruchten, dan zal in het aanstaande voorjaar alhier een aanvang worden gemaakt met den verkoop van een gedeelte der goederen tot de nalatenschap van wijlen Z. M. *Willem II* behoorende, en waaronder ook het kazerne gebouw met de daarbij gelegen stallen en manege zouden zijn begrepen.

MIDDELBURG, 25 Nov. Eene telegrafische depeche te Weenen ontvangen meldt, dat de sultan *Abdul Medschild* door vergif om het leven is gebragt.

— Vele lezers zullen dezer dagen met ons het verlies betreurd hebben van dien achtingswaardigen grijsaard, den heer *Le Roy*, predikant te Oude Tonge. Zeer lange jaren had de Heer der gemeente, ook in nadruk zijn Heer, hem in Zijne kerk doen arbeiden. De nu van zijn post ontslagen vriend gaf met waardigheid en grondige wijsgeerige kennis, der waarheid getuigenis, in eenen tijd, toen zulk eene getuigenis, naarmate zij zeldzamer was, des te hooger behoorde te worden geschat. Zijn bloei valt in dien tijd, waarin ook *Bilderdijk* zijn doornig pad bewandelde, een tijd, waarin ware verdiensten en Christendom zoo zeldzaam waren, dat zij slechts door weinigen als zoodanig werden herkend.

Le Roy zag den treurigen tijd voorbijgaan en zijne geslachten plaats maken voor anderen, voor wie een beter lot en eene helderder toekomst zich openden. Hij behoorde tot hunne voorloopers. Zijn aandenken blijve in gedurige zegening en zijn voorbeeld zij vruchtbaar en heilzaam voor velen in ons vaderland.

FRANKRIJK.

PARIJS, 18 Nov. De buitengewone militaire maatregelen, bestaande in de wapening van 40,000 soldaten, schijnen geen grooten indruk te maken. Men gelooft er bijna in het geheel niet aan, dat de vrede in Uuropa zal gestoord worden, en dat Pruisen en Oostenrijk niet ten slotte het eens zullen worden. Deze gebeurtenis brengt dan ook geene verandering in den toestand, door de boodschap des presidents te weeg gebragt. Een ieder houdt zich op zijne hoede en verdubbelt zijne waakzaamheid. De legitimisten keuren den buitengewonen militairen maatregel evenzeer goed als zij zulks ten opzigte van de boodschap gedaan hebben. De Orleanisten toonen zich wel eenigzins verwonderd over dezen maatregel, zonder evenwel in ontevredenheid te vervallen.

Het J. d. Debats uit den wensch, dat het ministerie aan de wetgevende vergadering inlichtingen moge geven omtrent dezen maatregel, dien het blad ten minste *voorbarig* noemt, en welke aan de Duitsche regeringen, nu zij op het punt staan van het eens te worden, slechts reden tot ongerustheid kan geven.

Men maakt ook de opmerking, dat Engeland, hetwelk op dit oogenblik op het staatkundig gebied een ongelijk grooteren invloed uitoefent dan Frankrijk, niet den minsten maatregel van voorzorg neemt, ofschoon zijne finantien welligt niet zoo dringend als die van Frankrijk alle buitengewone uitgaven verbieden.

— Te Genua zijn kisten met moordtuigen, waaronder 6000 dolken, in beslag genomen. Dit geschenk was voor Rome bestemd.

ENGELAND.

LONDEN, 17 Nov. Eene vrouw in de omstreken van Manchester, wier man voor een aantal jaren tot transportatie op een der voor misdadigers ingerigte schepen te Woolwich veroordeeld is, zond hem eenige dagen geleden den volgenden troostrijken brief: "Lieve man, ik neem deze gelegenheid waar om u deze weinige regelen te schrijven, hopende dat zij u in goeden welstand mogen aantreffen, zoo als ik dien ook genieten mag. Lieve man, ik ga mijne wijze van leven veranderen, in de hoop dat dit goed voor mij zijn zal. Ik moet u vertellen dat ik ga trouwen, en hoop dat gij er niets tegen zult hebben, want gij weet dat gij mij niet behandeld hebt zoo als het een' echtgenoot past; gij en uwe familie hebben mij zeer slecht behandeld; maar iedereen weet dat ik u nooit aanleiding daartoe gegeven heb. Ik heb de wijkmeesters geraadpleegd, en die vonden ook beter dat ik een' anderen man nam, omdat ik niet voorzag dat gij ooit terug zult komen. Gij moet er niet boos om worden, noch u eenigzins verontrusten over hetgeen ik zeg, want ik kan u verzekeren, dat het waar is. De wijkmeesters van het kerspel zullen den man tien ponden sterling geven, om mij uit het kerspel te brengen. Ik heb uwen broeder *Robert* op de bruiloft genoodigd, en ik wenschte dat gij te huis waart, om er bij te wezen. Ik moet u ook nog zeggen dat de man *William* heet.—Gij behoeft mij om dit alles niet te vergeten, en als gij ooit komt waar ik ben, dan hoop ik dat gij mij zult komen bezoeken. Hier eindig ik, en blijf steeds: uwe liefhebbende vrouw *Catherine*."

— Een nieuw bewijs van den ijver, om het Katholismis in Engeland tegen te werken, werd dezer dagen weder te Peckham gegeven.

Een optogt vormde zich daar, in welken eenige als R. K. priesters verkleede personen, onder het geschreeuw des volks, in een rijtuig met vier paarden geworpen werden, terwijl poppen, die den Paus, een Kardinaal en een Kapellaan moesten voorstellen, te midden van een vijftigtal toortsdragers, vooruit gedragen werden. Nadat die optogt, door ruim tienduizend menschen gevolgd, die onophoudelijk schreeuwden: "Weg met de papisten! Leve de Koningin! Geen vreemde Priesters!" eene wandeling van twee uren gemaakt had en op het punt van waar hij was uitgegaan terug was gekeerd, vond men daar een grooten houtstapel, die ontstoken en met teertonnen gevoed werd, en op welken de stroopoppen, die den paus, den kardinaal en den kapellaan verbeeldden, onder het oorverdoovend gegil van: "Geen paperij!" aan de vlammen werden geofferd.

— In de kerk der Puseyiten in Pimlico heeft gisteren eene geweldige opschudding en vechtpartij plaats gehad, doordien eene massa volks te midden der godsdienstoefening de kerk binnendrong onder het geschreeuw van *geene paperij!* en de vergaderde menigte aanviel. Niet dan met de uiterste moeite werd de orde hersteld.

DUITSCHLAND.

WEENEN, 16 Nov. Uit Konstantinopel wordt gemeld, dat de Sultan met verontwaardiging de tijding vernomen heeft van de gruwelen, te Aleppo (in Klein-Azie) door de Arabische bevolking der omstreken vooral tegen de Christen-bevolking gepleegd. De Sultan heeft, op het ontvangen der tijding last gegeven, om onverwijld troepen naar Aleppo te zenden; zij zullen met drie stoombooten naar Alexandrie worden overgebragt, om van daar de oproerlingen te gaan kastijden. De Sultan wil, dat voor het oog van geheel Europa, het gepleegde onregt door eene gestrenge bestraffing worde geboet.

Het getal Christenen, die gedurende deze verschrikkelijke dagen te Aleppo zijn vermoord geworden, wordt op ongeveer 1500 pers. geschat.

— Uit Frankfort wordt van den 13 November het volgende geschreven: "De krijgstoerustingen duren wel is waar nog steeds voort, maar men begint al meer en meer de overtuiging te verkrijgen, dat zij meer uit voorzigtigheid voor mogelijke gebeurtenissen voortspruiten; de waarschijnlijkheid van een' oorlog treedt meer en meer op den achtergrond."

— Een rijk koopman eener stad in het zuiden van Frankrijk had een bediende bij zich op het kantoor, in wien hij veel belang stelde en dus zag hij met smart dat deze sedert eenigen tijd als verkwijnde. Hij besloot hem naar de reden te vragen en kwam nu, niet zonder moeite, te weten, dat zijn bediende verliefd was, maar op een meisje van zoo voorname en rijke familie, dat hij moest wanhopen ooit zijne wenschen vervuld te zien, ofschoon het meisje hem zeer genegen was. Meer kon de patroon niet te weten komen, desniettegenstaande besloot hij zijn bediende met raad en daad bij te staan; hij raadde hem het meisje te schaken, gaf hem 500 fr. om de te maken onkosten te voldoen en stelde zelfs een zijner rijtuigen ter zijner beschikking, terwijl hij eindelijk nog beloofde dat hij gedurende de afwezigheid van den bediende zou trachten de zaak te schikken en de ouders te bevredigen. De bediende bedacht zich niet lang, dankte zijnen patroon en vertrok vol moed. Des avonds zette onzen koopman zich aan tafel, zeer te vreden tot het geluk van twee wezens, die hem zulks waardig toeschenen, te hebben medegewerkt, maar eene plaats aan zijne tafel bleef ledig, die zijner dochter; men riep haar, men zocht haar overal, maar te vergeefs. Nu ging er een licht voor den vader op; zijn raad was gevolgd en zelfs boven zijne verwachting goed gelukt; hij kon dus niet beter doen dan zijne beloofte houden en aan de door hem beraamde intrigue het gunstig einde maken, waarop hij hoop had gegeven.

Verwijding van het Erie Kanaal.

Het Buffalo *Journal of Commerce* roept de burgers van den staat New-York op, om alles in 't werk te stellen, opdat de transportatie van goederen uit en naar het groote en groeijende westen behouden worde. Dat blad zegt: indien wij een ander jaar laten voorbijgaan zonder handen aan het werk te slaan tot de uitbaggering en verwijding van het Erie Kanaal,—reken er op, zeggen wij, dat indien wij den aanstaanden zomer niet aan 't werk gaan, wij het gewigtigste tijdstip, dat ooit in de geschiedenis onzer binnenlandsche scheepvaart, met betrekking tot dezen Staat, heeft plaats gehad, zullen verloren hebben. Wij zijn nu in den toestand van Wellington te Waterloo, toen hij tot den stap, welke den slag won, overging.

Wij moeten het volk oproepen. Nu is het de dag en nu is het de ure om waakzaam te zijn;—indien wij zeker willen wezen dat de "Empire State" de voornaamste staat zal blijven, moet de komende lente getuige zijn van het groote werk, om het Erie Kanaal in een kanaal van Oceanische gemeenschap te veranderen, voor de "zoute en zoete zeeen" doende, wat het kanaal van Languedoc voor den Atlantischen Oceaan en de Middellandsche zee doet—wat het Caledoniesche kanaal doet voor de beide kusten van Schotland.

New Orleans, 18 Dec.—De stoomboot South America, van hier naar Cincinnati bestemd, verbrandde omtrent 90 mijlen boven deze stad, en men veronderstelt dat 26 personen verbrand of verdronken zijn; onder deze waren eenige militairen op reis naar Texas.

DE NIEUWSBODE.
SHEBOYGAN, WISCONSIN.
VRIJDAG, DEN 3 JANUARIJ 1851.

GEDACHTEN OP OUDEJAARS-AVOND, 1850.

Heden is het de laatste dag van het laatste jaar der eerste halve eeuw;—de dag, op welken het jaar 1850 eindigt en voor altijd in den stroom des tijds wegzinkt. Ofschoon er slechts weinige uren overschieten, moeten deszelfs gebeurtenissen door alle tijden heen duren en het blad dat dezelve voor vergetelheid bewaart, zal door komende geslachten met aandacht worden gadegeslagen. Waar wij ook de gedachten laten zweven, doen tooneelen van grootheid zich aan ons oog voor. Er is naauwelijks een dag in het jaar geweest of het moet de gedenkdag worden eener gewigtige gebeurtenis voor geschiedenis of beschaving. Indien wij de volken der oude wereld gadeslaan, vinden wij velen voor vrijheid worstelende en alles opofferende om dit land na te volgen ter verkrijging der zeningen van vrijheid en der voorregten van vrije menschen — een geboorteregt, door God aan iedereen geschonken maar hem door tyrannen ontnomen. Indien wij ons zelven tot dit land bepalen, vinden wij alles in eenen staat van voorspoed en vooruitgang; de geest der vrijheid zijn gebied over velen uitstrekkende, die omtrent deze gunst hopeloos leefden. Wij vinden nieuwe paarlen aan den Staten-bond toegevoegd, wier kindschheid veel goeds belooft en met de meest schitterende in schoonheid zullen wedijveren.

Indien wij terug zien op den aanvang van de nu eindigende vijftig jaren, en de voortbrengselen van kunsten en wetenschappen van dien dag met die des tegenwoordigen vergelijken, hoe groot is het verschil, hoe verbazend de vooruitgang! Wie nogthans kan, bij al de schijnbare volmaaktheden van dezen tijd zeggen, hoe nabij wij zijn aan de eindpaal, waar kunst hare vlugt voorschrijft en wetenschap hare navolgers leidt?

Maar het oude jaar spoedt ten einde en de avondschemering zal het doodkleed wezen, welks ondoordringbare duisternis alles wat van 1850 overblijft voor altijd buiten ons gezigt zal stellen. Welk eene gepaste gelegenheid om eenige weinige oogenblikken te stelen en met verre vrienden te spreken; om onze gedachten aan dierbare afgestorvenen te wijden, wier glimlach ons nieuw vermaak verwekte toen het jaar begon, en wier liefde de donkerheid van ons levenspad verlichtte! Zij zijn henen gegaan; maar zoo kortelings schijnt hun vertrek, dat de naklank hunner stemmen onder ons gehoord wordt en waar verheelding het begroet. Hoe geschikt het tijdstip om ons zelven af te vragen of wij het afscheid van het komende en den aanvang van een ander nieuw jaar zullen beleven! De dageraad van morgen zal op een' nieuwen tijdkring zijn licht verspreiden. Gewoonte heeft het eenen dag gemaakt van vreugde en vrolijkheid, eenen dag van begroeting. Lang afwezige vrienden hebben dezen dag als een welkomstdag gekozen, hernieuwen de toegenegenheid en liefde en begraven alle bestaande oneenigheden. Gelukkige dag! Mogen de genoegens van al onze lezers op dien dag volkomen wezen en elk en een iegelijk gedurende het nieuwe jaar veel heil en zegen genieten, zoo voor dit leven als voor dat hier namaals.

De volgende dichtregelen werden ons overhandigd door S. OSINGA, welke zeer toepasselijk, doch niet door hem zelve gemaakt zijn:

NIEUWE JAAR.

Vrienden! op de levensbaan,
Weer een stap vooruit gegaan,
Weer een jaar gevloden!
Langzaam neemt ons leven af;
Spoedig sluimeren wij in 't graf,
In het rijk der dooden.

't Pad is duister dat wij gaan:
Komt, een oogwenk stil gestaan,
Met de hand op 't harte!
Onderzoeken wij 't gemoed,
Nu weer 't jaar ten einde spoedt,
Met zijn vreugd en smarte.

Vragen wij ons zelven 't af:
Heeft het uitstel van de straf
God niet meer verbolgen?
Zijn wij allen thans gereed,
Als de dood ons nader treedt,
Hem gerust te volgen?

Neen, wie 't ook zich zelf verbloem
En zijne ondeugd zwakheid noem,
Doof voor 't wijs vermanen,
Wij erkennen onze schuld,
Met de ziel van rouw vervuld,
En het oog vol tranen.

Ach, het leven is zoo kort!
't Is een bloem die ras verdort,
Die de storm ontbladert.
Lieve Vrienden hoort naar raad!
Kiest het goede boven 't kwaad,
Eer die stormwind nadert.

Rust aanbrenger op deez aard!,
Schoon ons hart, door leed bezwaard,
U als Engel groete,
Bode Gods, gena, geduld!
Opgehoopt is onze schuld;
Nog een jaar tot boete!

O! de Hemel make 't waar,
Als het pasgeboren jaar
Is in 't niet verzwolgen,
En ge ons vriendlijk nader treedt,
Dat wij allen zijn gereed,
U gerust te volgen!

☞ Wij meenden bij deze gelegenheid ook een enkel woordje aan onze Amerikaansche begunstigers te moeten rigten en lieten daarom op nieuw jaars morgen de volgende regelen in het Engelsch onder hen rond deelen:

New Year! New Year! 'T is here, 't is here!
We know it by the glow
Of joyous glee and mirth, we see
That spreads around us so.
The hopes that shone in seasons past,
Though perished long ago,
Still glitter, all too bright to last,
In this young New-Year glow.

And shall this be as all have been?
This bright, young, beaming year?
Shall we pursue, but never win
Its hues as they appear?
Shall every hope that cheers us on
And beckons us to follow,
Be like the hopes of seasons gone,
As fleeting, and as hollow?

'T is ever thus; and ever must
Our longings after bliss
Be vain, or soiled by tears and dust;
And who can deem that this,—
Or any year, shall be exempt
From nature 's common lot?
The dreams of hope are only dreamt
That woe may be forgot.

Behold the distant sky and air,
With pestilence were fraugt!
And death is eager to declare
The triumphs he has wrought!
And hope has scarce a face to dream,
For any future age,
Exemption from the ills that teem
On History 's every page.

But Hope has ever some device
To cheat us of our gloom.
She builds her magic paradise
Around the very tomb!
What though she offers nought on earth,
Substantial and sincere?
Still, in her future, springs to birth
Heaven 's ever sunny sphere!

Still, far beyond the bounds of earth,
Her piercing eyes explore
A region of immortal birth,
Where hope shall cheat no more!
Where summer 's heat or winter 's frost,
Shall blight no more, as here,
And every season 's change be lost
In one delightful year.

But why should one so young as I
Take up this solemn strain?
To live to grieve, complain and sigh,
Is but to live in vain.
There always are some lights of hope,
Should cheer us as we go;
There always is a sunny slope
Even to a bank of snow!

Then throw away all thought, to-day,
Of past or future ill;
If we believe the present may
All our desires fulfill!
Content is wealth, and health and peace;
And here we have them all,
So let us our misgivings cease,
And our complaints recall.

Departed Year! Can we forget
Its list of mighty things?
How friends of freedom rose, and met
And triumphed over kings!
How tyrants fled in coward dread
And left their thrones behind!
Till scarce remains in monarch 's brains
A trait of royal kind.

"This world is all a fleeting show,"
So sings a charming poet:
And this world 's rulers, high and low,
Seem just the men to know it!
Even here in this, our peaceful land,
Some rulers find it hard
To play a bold unflinching hand,
And take with every card.

Our creed,—THE PLEDGE OF HUMAN RIGHT,—
No glorious ground has taken:
But slavery, with its deeds of might,
Be to its basis shaken.
For all the world, where 'er we turn,
Is widening freedom 's border,
This land of freedom sure should learn
To follow in its order.

And may she learn a lesson now,
That will not be forgotten.
The mask of dough is sure to show
That principle is rotten.
No more must demagogues profess
That slavery is freedom:
The Yankee 's have begun to "GUESS"
So loud, the South must heed'em.

— Men leest in de *Amst. Ct.* Naar wij vernemen, is de concept wet op de regterlijke reorganisatie gereed en zou men daarbij het getal provinciale geregtshoven op vier terugbrengen.

DE PRESIDENT'S BOODSCHAP.

Wij hebben ze gelezen en dit hebben, zoo wij vertrouwen, velen onzers lezers gedaan; doch plaatsgebrek belette ons, om er in ons vorig nommer iets over te zeggen.

Immers de veel omvattende belangens over welke zij handelt, maken de jaarlijksche boodschap des Presidents een belangrijk Staats-papier en geven niet alleen gevolg maar ook waardigheid aan de eenvoudigste uitlegging van publieke aangelegenheden. Deze boodschap echter bezit zeer weinig in stijl of voordragt, (volgens veler oordeel) om dezelve aantrekkelijk te maken en ontvangt alle belangstelling in dezelve alleen om het groote onderwerp, namelijk dat van *het belang des Amerikaanschen Volks.* Niet gelijk die van velen zijner voorgangers, is de boodschap buitengewoon kort, hetwelk het stuk zeer tot aanbeveling dient. Het is eene rondborstige en trouwe schildering van Whig of Federaal Administratie,—een verzoek om meer magt in het gouvernement,—magt over Koophandel, over Manufacturiers, over Landbouw en een verzoek om de stille onderwerping des volks aan alle wetten, goede of slechte. Geen republikein kan dezelve lezen zonder een gevoel van angst te ontwaren, bij de beschouwing van den onophoudelijk en spoedig vergrootenden cirkel van federaal gezag, hetwelk zij openbaart en onder hetwelk de regten der Staten en die hunner burgers langzamerhand vernie tigd worden.

Om een punt van de boodschap aan te roeren, en wel een punt, dat niet van het minste gewigt is, bepalen wij ons tot de groote tarief-kwestie.

President Fillmore toont dat hij tegen een hoog tarief is — want, zegt hij, het volk zal het niet dulden, het zal dezelve veranderen en door dezelve af te werpen, "tegenspoed, bankroet en ondergang" over de fabriekanten brengen. Hij voegt er bij, dat wat de fabriekant noodig heeft, is "gelijkvormigheid en duurzaamheid."

In ronde taal komt het hierop neder: de President beveelt, dat het Congres geen hooger of zwaarder regt van invoer zal vast stellen, als wat het volk dragen kan! De groote vraag is derhalve, hoe veel kan het volk dragen? Het Arabische spreekwoord zegt, "het is de laatste veder die den rug des kameels breekt." De raad des presidents aan het congres is, om het zwaar beladene volk niet te overladen, maar die laatste veder weg te nemen, voor welke hunne kracht of geduld bezwijkt. Dit is het vraagstuk thans voor het congres, en wij wagen te zeggen, dat de Whig staatkundige de naauwkeurigste berekening daarbezigen en de grenspaal zoo na mogelijk vinden zullen. Hoe veel kan het volk dragen? dat is de vraag. Wanneer deze lasten die hoogte verkrijgen, dat zij dezelve niet dragen kunnen — dan is het een hoog tarief — en daar is de President tegen. Hij is voor al het andere. De Whig staatkundigen zullen beginnen met een hunner oude lasten op den kameel te leggen — dezelfde last onder welken het over beladene beest vroeger bezweken is,—alles behalve de last dier laatste veder.—

MIJNHEER DE REDACTEUR!

Een bestendig lezer van UEd's blad zijnde, vond ik daarin wel eens uwe landgenooten in de kolonie aan Black River, in Michigan gevestigd, uitgenoodigd, om ook iets van zich te doen hooren; om den toestand der *Kolonie*, enz. te melden, ten einde dezelve door middel van UEd's blad aan het Hollandsch lezend publiek bekend te doen worden.—Indien UEd. wat van naderbij kennis met onze kolonisten gemaakt had, zou de bevreemding van dat *niet* schrijven zeer verminderen. Immers wij zijn grootendeels lieden van den landelijken stand, en hebben dus geene bekwaamheid om als schrijvers van dagbladartikels op te treden. Ook zijn wij te druk bezig met het uitroeijen van de geduchte zonen des wouds, welke hier in menigte groeijen. Schoon ik bij de lezing van onderscheidene hier van daan geschrevene brieven, van in de nieuwspapieren geplaatste stukken, vooral van het verslag van Dr. Wijckoff, herhaalde keeren van schaamte moest blozen, wegens de daarin voorkomende overdrevene gunstige berigten, van den hoogen ophef, welken men van de kolonie maakte in het algemeen, van het stipte leven der bewoners, hun bijbellezen, bidden, psalmzingen, enz.—Die schijn toch bedriegt niet zelden den oppervlakkigen beschouwer; doch bij ervaring leert men dikwijls, met smart, dat dit slechts bij velen schijn, doode regtzinnigheid, *spelen* (of om den regten naam te geven) *spotten* met de heilige godsdienst is. Wat zal men dan schrijven, wanneer hetgeen nog goed is, schandelijk overdreven wordt, de deugden der Kolonisten op het breedste uitgemeten en de ondeugden verzwegen worden?—Neen, zal men alleen het ongunstige melden en zoo doende onze eigene schande, de schande van die natie, welke bloed ook door onze aderen vloeit, aan het daglicht stellen?—Wij willen liever geheel zwijgen van het hatelijke, dat hier zoo veel plaats heeft. Niets melden van die leelijke kleingeestigheid, die bijna allen bezielt; die nijd en afgunst; die heillooze twisten en krakeelingen met elkander, zoo dat er weinig van broederliefde, van gemeenschap der heiligen, weinig van eendragt en echte Christenzin bespeurd wordt, als alleen de bloote klanken en die hoort men niet schaars.

Wanneer wij eens terug denken aan den tijd van het vertrek der meesten uit Nederland. Was het niet als uit eenen mond geschreeuwd: Om vrijheid èn van Godsdienst èn van vrij Christelijk Onderwijs der jeugd te verkrijgen, hebben wij alles veil en gaan niet om dollars op te stapelen; (?) maar om dat te genieten, naar de nieuwe wereld? Hier broederlijk met elkander in vrijheid te leven, behoorde mede tot die hoofdzaken. Dan, voorzeker, weten wij niet meer wat van de zaak te denken, als men nu die zaken gadeslaat. Om van al het andere te zwijgen, noem ik alleen het Onderwijs van het opkomend geslacht. Bijna geheel wordt dit uit gierigheid

verzuimd, zoo dat de Onderwijzers bijna van gebrek moeten omkomen. Wat moet er, zoo voortgaande, van onze nakomelingen worden, als er niets wat naar Opvoeding gelijkt, wordt in het werk gesteld? Zullen zij eenmaal bekwame burgers der Unie, nuttige leden der maatschappij, ik laat staan, werkdadige Christenen worden? Neen, nimmer! Lage, domme slaven, baatzuchtige zelfzoekers, gelijk of misschien nog slechter dan hunne zich zelven bedriegende Ouders!!

Geloof mij, men heeft hier wat noodig en gestadig op de zeldzaamste uitzonderingen te zien, om niet een menschen-hater te worden, of te denken, dat niet het puik der natie, Gods volk (zoo als men zich toch voorgeeft te zijn) naar hier is overgevoerd, neen, maar het schuim der natie.

Ik twijfel niet of UEd's bevreemding zal, bij de lezing dezes, ten eenemaal ophouden en na de plaatsing in UEd's waardig blad zal geen Nederlander, die gaarne het beste van zijne natie hoort, meer vragen naar berigten uit *Michigan*.

HOLLAND, OTTAWA County, Mich. — EEN VRIEND VAN WAARHEID.

☞ Wij hebben hiermede aan het verzoek van *den Vriend van Waarheid* voldaan en betuigen dat onze bevreemding grootendeels is opgehouden aangaande de stilzwijgendheid onzer landgenooten in Michigan; mogten zij echter door bovenstaande regelen tot spreken uitgelokt worden, dan twijfelen wij niet of de vriend van waarheid zal zijne zaak verdedigen, aangezien hij ons volkomene vrijheid gegeven heeft, om zijnen naam aan de wereld bekend te maken.

Wij haken altijd en in alles naar waarheid en zijn even als onze geachte correspondent, niet ligtgeloovig genoeg, om ons door zekere mannen, achter het masker van godsdienst verscholen, de kap zoo verre over de oogen te laten trekken, dat men in plaats van door eigene, door hunne eigenbelangzoekende, dweepachtige, ja veeltijds bedriegelijke oogen zien moet.

Beter laat dan nooit—De *Hollander* geeft in zijn nommer van 14 December de troonrede van Koning *Willem III*, op den 7 October l. l. uitgesproken en welke troonrede wij reeds op den 7 November hebben medegedeeld.

Heeft de Hollander niet vergeten ons crediet voor dezelve te geven? Wij wenschen dat hij dit algemeen gebruik in acht zal nemen, wanneer hij iets van den Nieuwsbode overneemt.

Bevolking van Wisconsin.

De Milwaukie *Sentinel & Gazette* heeft de volgende tabel van de bevolking der verschillende counties dezes Staats, volgens de laatst gedane volkstelling. Zij zijn alle officieel, behalve Dane & Columbia Counties, ofschoon men weet, dat ook deze correct zijn.

COUNTIES.	Dec., 1847.	Junij, 1850
Brown,	2,914	6,215
Calumet,	1,066	1,745
Manitouwoc,	1,285	3,702
Columbia,	3,791	9,559
Crawford and Chippewa,	1,409	3,113
St. Croix,	1,674	624
La Pointe,	367	489
Dane,	10,935	16,628
Dodge,	14,906	19,140
Fond du Lac,	7,409	14,512
Grant,	11,720	16,169
Green,	6,47	8,567
Iowa, }	7,963	9,232
Richland, }		483
Jefferson,	11,574	15,323
Lafayette,	9,335	11,536
Marquette,	2,261	8,642
Milwaukee,	22,791	36,117
Portage,	1,504	1,758
Racine, }	19,539	14,971
Kenosha, }		10,734
Rock,	14,729	20,759
Sauk.	2,178	4,556
Sheboygan,	5,580	8,496
Walworth,	15,086	17,864
Waukesha,	15,866	19,344
Washington	15,547	19,485
Winnebago	2,787	10,167
Totaal,	210,546	305,121

Toename in 2½ jaren . . . . 94,575.

In het jaar 1840 was de bevolking van Wisconsin 30,945; in 1842 — 44,478; in 1846—155,277. Gedurende de twee laatste jaren is de toeneming der bevolking onzes Staats omtrent 40,000 's jaars geweest.

☞ De Rothschilds worden door eenen geboren Californiaan overtroffen: M. G. VALLEJO, een afstammeling der oude spaansche volkplanters van Californie, bragt voorleden winter een voorstel aan de Wetgevende Kamer dezes staats in, van den volgenden inhoud: Hij heeft eene stad uitgelegd in eene streek lands aan de Baai van San Francisco, omtrent vijf en twintig mijlen boven de stad van dien naam gelegen, en stelt den staat voor, indien deze den zetel des gouvernements bepaaldelijk te Vallejo vestigen wil, om 156 acres land aan de stad te schenken, welke in de benoodigde lotten zullen verdeeld worden voor gouvernements gebouwen, universiteit, liefdadige inrigtingen, enz. En bij stelt verder voor, om tot de bouwing van ongeveer vijf en twintig verschillende publieke gebouwen, met inbegrip van $125,000 voor een Staats Huis, eene gemiddelde som van $370,000 op te offeren betaalbaar binnen twee jaren. De Staats Legislature bragt dit voorstel voor het volk ter beslissing, en bij de jongste stemming is hetzelve met eene groote meerderheid aangenomen. Het arrangement is alles zuivere winst voor den Staat; maar met het vooruitzigt om Vallejo het groote handelspunt van Californie te maken, is het niet waarschijnlijk dat dit eenen nadeeligen stap voor den eigenaar zal wezen.

Het is slechts in Californie waar zulke dingen gedaan worden.

Voorheen - en thans.

Bij gelegenheid dat voor eenigen tijd, te Parijs, voor 't eerst is opgevoerd een nieuw drama van den heer DE LAMARTINE, getiteld *Toussaint-Louverture*, blijkt hoe zeer de Legitimisten en Klerikalen fel gebeten zijn op de twee voornaamste Fransche dichters, de heeren *de Lamartine* en *Victor Hugo*. Men leest in een dagblad ten hunnen aanzien onder anderen den navolgenden heftigen uitval: „Beiden hebben zij hunne loopbaan begonnen met roem en eer; beiden zullen zij dien eindigen, veracht door tijdgenoot en nakomelingschap. Beiden hebben zij, met al hun dichterlijk vuur, den lof des Konings bezongen en hun talent gewijd aan de vereering Gods. Beiden hebben hunne schoonste verzen aan den hertog *van Bordeaux* opgedragen. De tijd der omwentelingen is daarop aangebroken, en beide de dichters hebben, met het doel om ijdelen roem na te jagen en hunne onverzadelijke eerzucht voldoening te verschaffen, hun talent verlaagd tot het vleijen der schandelijkste menschelijke driften en het verheffen van al de dwaasheden des volks. Hunne geschriften zijn dierlijker geworden, naar gelang hunne liefde tot het koningschap in dusgenoemd Liberalismus is ontaard.

„ Eindelijk, nadat de Koningen voor goed waren verjaagd, zijn Lamartine en Hugo opgetreden als de laagste vleijers der demagogische hartstogten. Thans zijn beiden zoo diep gezonken, dat zij plaats hebben genomen onder de vurigste aanhangers van de democratische en sociale republiek. Hier echter houdt de gelijkheid tusschen die beide dichters op. Lamartine is, zelfs in zijnen val, een groot genie gebleven. Men mag hem verachten, hem verwenschen, maar niettegenstaande deze gevoelens, is men verpligt de groote begaafdheden des geestes van dien afvallige te huldigen. Victor Hugo daarentegen, die zich geheel aan de staatkunde heeft toegewijd, is thans niet meer dan een flaauwe en koele redenaar, die medelijden en afkeer verwekt."

— Een clairvoyant in Cincinnatie voorspelt dat binnen twee jaren iemand onder de Katholieken zal optreden met zulk eene harmonieuse natuurlijke en geestelijke organisatie, dat spiritueele openbaringen hooger en zuiverder door hem zullen gemaakt worden, dan nu door eenig bekend mensch kan gedaan worden. Deze persoon zal in Westelijk Amerika verschijnen. Een ander van gelijken aanleg zal onder de Joden optreden. *(Clev. Plain Dealer.)*

— Er leeft in Thomaston, Maine, een bijzonder mensch gelijk een hermiet in een hol, hetwelk hij met eigene handen gegraven heeft. Hij verwerpt alle pracht of aangenaamheden des levens, en geniet alleen die dingen welke rondom hem groeijen en drinkt niets dan water. Sedert zijne afzondering heeft hij den Bijbel tweemaal afgeschreven,—eens op papier en eens op de schors van een' berkenboom. De oorzaak dezer zonderbare levenswijze is een ongelukkig huwelijk.

— Volgens het rapport van Mr. CORWIN, minister van financien, is de nationale schuld der Vereenigde Staten $74,226,238,37.

— De Parijssche Academie van Wetenschappen houdt zich thans bezig met niets meer of minder dan eene hangende brug tusschen Frankrijk en Engeland!

—Reuben Dunbar, beschuldigd van het vermoorden van S. V. en D. L. Lester, werd den 11 Dec. veroordeeld om den 31 Januarij e. k. te worden opgehangen.

CORESPONDENTIE.

Antwoord aan ZONNE, op zijne missive aan onzen agent in Town Holland: In geen geval meer nemen wij eenige notitie noch van u, noch van uw geschrijf, als achtende beide onzer aandacht onwaardig. Nu echter zeggen wij dat wij ons verheugen, dat ons blad *uwen* bijval niet wegdraagt, daar dit ongetwijfeld tot ons voordeel leidt, en indien *gij* ons dus eene dienst wilt doen, werk ons dan tegen zoo veel gij kunt. Ofschoon zeer wel wetende, dat onze koers u niet bevalt, hebben wij *uwen* onderstand (?) aan de *waarheid* opgeofferd, u onder vier oogen en in 't openbaar van onze stelling trachten te overtuigen, "*dat alle menschen gelijk geschapen zijn*," en wij, bij voorbeeld, noch in een V. D. M. noch in een Zeilmaker eenig onderscheid maken.

Mr. J. J. A. te A.—Wij zenden dit nommer volgens verzoek.

Mr. J. J. v. d. P. te M.—Uw geeerde is goed ontvangen. All right! Een goed woord vindt altijd eene goede plaats.

Mr. I. V. v. d. P. te B.—We will soon answer your letter, which is well and duly received.

Mr. H. J. H. te P.—Wij ontvingen uw brief en bevonden alles goed. Vernieuwde aanmerking door den P. M.—Verwachten eerst uw antwoord op den onzen.—

Rev. C. S. te S. L.—Alles naar genoegen.

Mr. v. A. te C.—"De vriend" is juist ontvangen en aan uw verzoek voldaan.

MARKTPRIJZEN.

(Wekelijks nagezien en verbeterd.)

SHEBOYGAN, WIS. den 3den Januarij 1851.

Tarwe, per Bushel,	$ 0,75	Meel, per Barrel,	$ 4,50
Ind. Koren, do.	50	Spek, per pond,	0,06
Rogge, do.	0,50	Vleesch, do.	0,06
Boekweit, do.	—	Boter, do.	0,15
Garst, do.	0,60	Reuzel, do.	0,10
Haver, do.	0,31	Kaas, do.	0,09
Aardappelen, do.	0,31	Eijeren, per dozijn,	0,16
Boonen, do.	0,88	Hout, per cord,	1,25
Erwten, do.	1,06	Hooi, per ton,	12,00

☞ 2¾ Bushel is een Ned. mud; een barrel is 196 pond, een pond is omtrent 4½ ons Ned; een cord is 128 cub voeten; een ton is 2000 pond.

☞ Is vertrouwen op God onder alle omstandigheden des levens en volharding in die betrekking in welke men door de Voorzienigheid geplaatst is voor elken mensch in het algemeen eene eerste behoefte, niet minder is het dit in het bijzonder voor ons, Nederlanders! die gedurende de laatste jaren den geboortegrond verlaten hebben, voor het meerendeel niet wetende, welke beroeps-bezigheid ons hier wachtte. Weinigen zijn in dien zelfden kring werkzaam, in welken zij in Nederland geplaatst waren; zeer velen zagen zich verpligt iets aan te vangen, geheel verschillend van datgene tot hetwelk zij in hunne jeugd of jongelings jaren werden opgeleid.

Klein is het getal dergenen die iets gedaan hebben, hetwelk wezentlijk eene onderneming mag genoemd worden; doch hoe klein dit getal ook zij en wat een ieder uwer ook tot onderhoud des levens doen moge, heb energie en moed om vast te houden aan datgene wat gij ondernomen of bij de hand gevat hebt en vertrouw op God.

Het volgende schoone verhaal, dat wij iedereen ter lezing aanbevelen, levert een krachtig bewijs op van de waarheid dezer stelling, en wij hebben daarom geen oogenblik geaarzeld hetzelve een plaatsje in ons blad te vergunnen:

VERTROUW OP GOD EN VOLHARD.

(Uit het Engelsch.)

„Waarom zoo bedroefd, Ernst?" zeide eene jonge vrouw tot haren echtgenoot, terwijl zij met hartelijkheid hem omhelsde en kuste.

Glimlagchende zag hij haar aan en antwoordde: „Ik ben bijna moedeloos, Maria. Ik denk dat van alle bezigheden die eens doctors het ongelukkigste is. Hier heb ik nu week achter week, maand achter maand, en ik kan bijna zeggen het eene jaar na het andere doorgebragt wachtende op practijk, doch alles vruchteloos. Een regtsgeleerde kan zich uit eigene wil in eene moeijelijke zaak begeven, en zoo zich bekend maken,— maar een geneesheer moet geduldig in zijn kantoor blijven, en, indien onbekend, mannen niet half zoo kundig zich in weelde zien baden, terwijl hij bijna van honger sterft. — Het zal spoedig daartoe komen," liet hij er op volgen, „wanneer ik geen arbeid krijg."

Tranen welden op in de oogen der vrouw, hoewel zij trachtte te glimlagchen en zeide:

„Wanhoop niet, Ernst! Ik weet dat gij tot nu toe ongelukkig zijt geweest, maar gij bezit talenten en kunde om uwe fortuin te maken, zoo spoedig als gij daartoe de gelegenheid krijgt. En rekent er op," voegde zij er bij, met een aanminnig gelaat,—„dat zal gebeuren, wanneer gij zulks het minst verwacht."

„Dit hebt gij mij reeds dikwijls verteld, maar het gelukkig uur is nog niet gekomen," antwoordde haren echtgenoot in wanhoop. „De laatste cent van mijn klein vermogen is verteerd en ons crediet zal spoedig ophouden, wanneer het bevonden wordt dat wij niet betalen.—Wat zal er dan van ons worden?"

Ernst bevond zich in eene gemoedsgesteldheid, die zelfs de moedigste ondervindt, wanneer teleurstelling op teleurstelling het gemoed overstelpt en de stem der hoop niet meer van binnen gehoord wordt. Zijne vrouw zou aan hare tranen den vrijen loop gegeven hebben, wanneer zij alleen ware geweest; maar zij gevoelde de noodzakelijkheid om hem op te beuren en antwoordde met eene vrolijke stem:

„En wat zou het zijn al was de laatste cent uitgegeven? Vrees niet dat wij van honger zullen sterven. God zond de raven om Elia te voeden en zal ook ons ter hulpe komen. Lieve Ernst, vertrouw op Hem."

De man voelde zich gesterkt, toen zij dus sprak.—

„Maar waarlijk Maria! deze tegenspoeden zouden den stoutsten geest verleiden.—De ambachtsman, de daglooner, de geringste landbouwer is zeker van voedsel en kleeding; maar ik, na jaren met studeren te hebben doorgebragt, heb bovendien nog jaren te verliezen met te wachten op practijk; en nu dat al mijn vermogen is verteerd, indien ik nu tot eene andere broodwinning zal overgaan, dan verlies ik alles wat ik besteed heb, zoowel tijd als geld en moet voor altijd het voornemen vaarwel zeggen om mijn beroep te vervolgen. Het is te hard!" Hij stond op en liep driftig door de kamer.

Zijne vrouw zuchtte en zat stil; maar na eenige oogenblikken stond zij op, naderde hem en met toegenegenheid hem omhelzende, sprak:

„Mijn waarde Ernst, gij moet uw zelven zoo niet kwellen.—Gij gelooft dat het voor mij moeijelijk is om armoede te dragen, ik weet het, of gij zoudt het niet zoo erg opnemen; maar eene vrouw acht zulke dingen niet, wanneer zij opregt bemint. Een stuk brood en een blokhuis zou verkieslijker voor mij zijn, wanneer ik het met u deelde, dan een paleis met iemand anders.—Maar het zal zoo ver niet komen.—Iets van binnen verzekert mij dat gij nog groot en rijk zult worden. Heb slechts nog een weinig geduld:—Daar—daar wordt nu aan de deur geklopt,— het mag om u zijn.

Als of hare woorden profetie waren, kwam de kleine meid, hunne eenigste dienstmaagd, juist op dit tijdstip binnen, en zeide dat men den doctor spoedig verlangde. Opgetogen van blijdschap bragt zijne vrouw hem zijnen hoed en verwachtte met een kloppend hart zijne terugkomst af.

Het was bijna voor de eerste maal dat de jonge doctor ontboden werd, hoewel hij langer dan een jaar in de plaats woonde. De plaats was echter groot en talrijk bevolkt, maar daar woonden geneesheeren met eene uitgestrekte practijk, die alle te zamen spanden om hunnen jongen mededinger tegen te werken.

Ernst zou daarom meer dan eens in wanhoop het veld geruimd hebben; maar zijne jonge vrouw liefkoosde en moedigde hem aan, hoewel zij zich somtijds gedrongen gevoelde om het op te geven. Maria Linwood was inderdaad de grootste aller zegeningen, eene goede huisvrouw; zij stemde met haren echtgenoot in gevoelen overeen, was ten uiterste zuinig, en verdreef door hare hartelijke woorden de wanhoop van zijn hart

Uren bragt zij door wachtende op haren echtgenoot, maar hij kwam niet.—Ten laatste werd het donker en zij maakte zich ongerust.—Juist wilde zij naar de deur gaan, toen zij haar echtgenoot's voetstappen op den drempel hoorde, en terstond opstaande ontmoette zij hem in de gang.

„God zegene u, Maria, want gij zijt een engel," waren zijne eerste woorden. „Het was door u, dat ik het niet reeds sedert langen tijd opgegeven heb, en nu is mijne fortuin gemaakt."

Als van verlangen om alles te hooren buiten adem, en niet gedachteloos aan zijn' misschien moeijelijken toestand, bragt Maria haren echtgenoot in de kleine woonkamer, waar de thee gereed stond; met eene bevende hand schonk zij het verfrisschende nat uit, wijl Ernst de ontmoetingen van dien dag verhaalde.

„Ik ontdekte," zeide hij, „dat ik ontboden was geworden bij den ouden Gouverneur Houston, zoo als gij weet de rijkste en meest invloed hebbende persoon in deze landstreek.

Toen ik ten zijnen huize kwam, vernam ik tot mijne verwondering dat de Gouverneur uit zijn rijtuig was gevallen en gedacht werd te sterven. Men had al de doctors uit de stad geroepen, maar geen enkele kon hem helpen. In wanhoop zond zijne echtgenoote om mij, zonder zulks te zijn bevolen. Ik zag dat de eenigste hoop om zijn leven te behouden, afhing van eene nieuwe en moeijelijke operatie, welke geene der andere geneesheeren ooit gezien of verrigt had. Gelukkiger wijze had ik er eene bijgewoond toen ik nog student was.—De oude Gouverneur is een man van sterke ligchaamskrachten en om spoedig te besluiten; want hoorende dat de anderen hem opgaven, besloot hij om zich op mij te verlaten.—Ik slaagde boven verwachting; zelfs waren de andere geneesheeren gedrongen om mijne bekwaamheid te erkennen; men behoeft nu slechts behoorlijke zorg voor hem te dragen en hij zal zijne vorige gezondheid herkrijgen.—Bij mijn vertrek stopte hij mij deze banknoten in de hand."

Maria weende, voor dat haar echtgenoot zijn verhaal geeindigd had; maar haar hart klopte van dankbaarheid jegens God, door Zijnen bijstand te zenden, juist op het oogenblik dat bijna alle hoop verloren was.

Van dien dag af was Ernst Linwood een gelukkig mensch.

De roem over zijne met zoo veel kunde uitgevoerde operatie was in een ieders mond; en met den bijstand van zijn' patient die nu zijn beschermer werd, geraakte hij eensklaps in practijk onder de beste familien der stad. Weelde zoo wel als roem volgden hem als het ware na, en hij schreef zijne slaging altijd aan zijne vrouw toe, wier genegenheid zeide hij, hem had bekoord en opgebeurd wanneer hij moedeloos was.

„Daar is niets," was zijn gezegde, „gelijk eene getrouwe vrouw; want na God, hangt ons geluk of ongeluk in dit leven van haar af.—Wanneer zij neerslagtig is, dan wordt uw eigen, stoute geest daarmede besmet; maar wanneer zij vol hoop en energie is, dan vervrolijkt haar glimlach u in de donkerste uren en stelt u in staat om datgene te volbrengen, wat gij eerst als eene onmogelijkheid beschouwdet. — Ons welzijn in deze wereld zoo wel als ons geluk hangt voornamelijk aan onze vrouwen af.—Dat een man daarom eene vrouw huwe, zoo mogelijk gelijk in fortuin, die zijne rijkdommen waarderen of zijne armoede verligten kan en dus in alle omstandigheden zijne getrouwe gezellin zal zijn. v. I.

Sheboygan Falls, 1 Jan. 1851.

SHEBOYGAN FALLS ADVERTENTIEN.

☞ De abonnements-prijs op den Sheboygan *Nieuwsbode* is slechts een dollar en vijftig cents per jaar, of nog *geen drie cents* per week! Zij die wenschen in te teekenen, hebben slechts het geld in een brief te sluiten [franco] aan J. QUINTUS. Sheboygan, Wis.

Agenten voor den Nieuwsbode.

De volgende heeren zijn zoo vriendelijk het agentschap op zich te nemen, inteekenings-gelden voor dit blad te ontvangen en met de namen op te zenden:

Den Heer I. R. Muller, town Lima.
„ P. Souffrouw, town Holland.
„ J. I. van Keulen, dito.
„ A. van Ingen, Sheboygan Falls.
„ W. Plocker, Fairwater.
„ J. J. van de Plassche, *Milwaukie.*
„ H. van der Kolk, Chicago.
„ G. J. Beckers, Albany.
„ J. G. Wijnhamer, Buffalo.
„ I. C. Brinkman, Cincinnati.
„ J. van den Hoek, Zeeland, *Mich.*
„ L. Dooge, Ravenna, dito.
„ C. Schoemaker, St. Louis.
„ H. J. Hasebroek, Pella, Iowa.
„ J. Bruijnooge, Pickelville, N. Y.

Meer heeren zich hiermede willende belasten, zoo zal het den uitgever aangenaam zijn hunne namen ter plaatsing op deze lijst te vernemen.